

[Justitsministeren.]

regler i den militære straffelov. Det er jo ganske andre hensyn, der gør sig gældende for de civile personer end for de militære personer.

Det ærede medlem omtalte, at værnemagerne navnlig burde rammes på pengepungen. Det er jeg ganske enig i, og det er også begrundelsen for reglen i § 118 b. Jeg kan ydermere henlede opmærksomheden på den almindelige regel i straffelovens § 50, hvorefter man også kan idømme tillægsgbøde, en bestemmelse, der også er anvendt i vidt omfang under retsopgøret.

Hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt at erstatte ordet „stat“ med „rige“ i overskriften til kapitel 12, vil kunne overvejes i udvalget. Jeg erindrere, at det ærede medlem hr. Starcke fremsatte en lignende betragtning under den første behandling af denne sag her i tinget.

Hvilken rækkevidde lovforslagets § 102 vil få, mener jeg bør drøftes i udvalget. Det er en af de bestemmelser, som jeg må erkende er meget vag og dens rækkevidde derfor tvivlsom. At den på den anden side indeholder en klar advarsel til borgerne, synes jeg er ganske utvivlsomt.

Det ærede medlem var inde på spørgsmålet om den tvivl, der kan være med hensyn til den foreslåede § 108, der omtaler forhold, som af hensyn til samfundsinteresser skal holdes hemmelige, og spurgte: Hvilke er egentlig de samfundsinteresser? En udtømmende oprensning af, hvilke samfundsinteresser det gælder, kan jeg selsagt ikke give, men jeg kan give en vis vejledning ved at henvise til bestemmelsen i den foreslåede § 110 og i straffelovens § 152, som hjemler straf for den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, og som røber, hvad han i tjenestens eller hvervets medfør har erfaret som hemmelighed. Indenfor hver tjeneste eller hverv vil der sikkert være en vis opfattelse, enten lovbundet eller traditionel, af, hvad der bør være hemmeligt; også her gælder det naturligvis, at tvivlen kommer den tiltalte tilgode.

Det ærede medlem spurgte mig endvidere, om jeg fandt det rimeligt, at § 111 hjemlede dødsstraf. Jeg kan oplyse, at personlig så jeg gerne § 111 fjernet fra opregningen i forslaget til militær straffelovs § 42 a, og når jeg tog den med, var det i og for sig, fordi jeg ikke ønskede at røre meget ved det tidligere forslag, for så vidt angik det område, på hvilket dødsstraf var hjemlet. Jeg kan dog i denne forbindelse tilføje, at lovforslaget, som det foreligger, så vidt jeg kan se, i virkeligheden hjemler dødsstraf

i flere tilfælde, end man har vedtaget i Norge, og der er anledning til i udvalget at drøfte, om det er rimeligt at have dødsstraf i disse tilfælde, således som det ærede medlem har påpeget.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen henholdt sig hovedsagelig til de betragtninger, som det tidligere medlem af tinget, professor Mogens Fog, havde fremsat. For så vidt angår det ærede medlems kritik af, at dette lovforslag bestandig kaldes en femtekolonne lov, kan jeg sige, at jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at det er et misvisende navn. En række af disse bestemmelser har været gældende, lige siden vi fik den borgerlige straffelov, og hvis vi søger tilbage til deres historiske oprindelse, vil vi finde mange af dem i straffeloven af 1866. Det, der er sket, er jo, som det ærede medlem vil vide fra betænkningen og fra bemærkningerne til de tidligere fremsatte forslag, at man har søgt at føre straffelovens kapitel 12 og kapitel 13 à jour under hensyn til de erfaringer, der var indvundet under besættelsen. Det ærede medlem bemærkede bl. a., at man kun kunne tænke sig disse forskellige handlinger udøvet af reaktionære, fascistiske og nazistiske elementer. Jeg tror ikke, man kan give nogen afgrænsning af, hvorvidt der kan udøves en såkaldt femtekolonnevirksomhed, og det har også mindre betydning, hvad det er for kredse, der udøver femtekolonnevirksomhed; det afgørende må være, om vi er i stand til på den ene eller den anden måde at beskytte den danske stat mod en sådan virksomhed.

Det ærede medlem fremsatte en række betragtninger, der skulle godtgøre, at dette lovforslag var en diktaturlov og ikke noget andet, og satte lovforslaget i forbindelse med tilslutningen til Atlantpagten. Mig forekommer denne bevisførelse ikke overbevisende. At lovforslaget er vagt, på visse punkter ubestemt, har jeg allerede sagt i min indledningstale. Alle er enige om det, og i hvert fald flertallet er enige om, at det skal behandles videre i et udvalg, og vi vil alle forsøge at nå frem til en eventuel bedre formulering.

I det ærede medlems til tider skarpe kritik af dette lovforslag savnede jeg enhver positiv vejledning med hensyn til, hvordan det eventuelt kunne gøres bedre. Det var så meget mere beklageligt, som jeg af professor Mogens Fogs udtalelser havde forstået, at der i og for sig var tilslutning til ethvert forsøg på at ramme den kreds af personer, der udøvede en såkaldt femtekolonnevirksomhed.